

Afgiftekantoor
1700 DILBEEK 1

Driemaandelijke
nieuwsbrief van de
werkgroep
STRAATKINDEREN
VAN ALAGOINHAS
1ste trimester 2011
15^e jaargang nr. 1

V.U. Piet Paul
Zonnekouter 16
1700 DILBEEK

P70828 I

Nieuwsbrief

Pastoral Do Menor

België-Belgique
P.B.
1700 DILBEEK 1
2/2788

Itterbeek, 21 maart 2011.

Beste Vrienden van Freddy,

Voor het eerst sinds vele jaren hebben we in het vorig nummer van onze nieuwsbrief onze reeks van redactionele artikeltjes onderbroken om Freddy zelf aan het woord te laten. Onvoorziene administratieve maatregelen dreigden immers het mechanisme van vrijwillige bijdragen en de fiscale aftrekbaarheid in de war te brengen. Gelukkig kon er nog tijdig ingegrepen worden en is inmiddels alles op zijn best geregeld.

Bij deze danken wij u ten zeerste voor uw begrip en prompte medewerking.

Dat uw steun nog steeds hoe dan ook nodig en nuttig blijft hoeven we u zeker niet te zeggen.

In de voorbije decennia hebben uw regelmatige bijdragen het ontstaan en de uitbouw van de site van de Pastoral in Alagoïnhas, zoals we hem nu kennen, mogelijk gemaakt.

Op een onooglijk braakliggend terrein stampte Freddy jaar na jaar, watervoorziening en elektriciteitsleidingen, moestuin en boomgaard, les- en oefenlokalen, sportvelden, keuken, refter, infirmerie en sanitair, opvangtehuizen en beroepsscholen uit de grond. Waarbij hij tevens een hele ploeg medewerkers wist te motiveren en te begeisteren. Ettelijke duizenden jongeren werden en worden hier onophoudelijk opgevangen en krijgen hier een degelijke vorming en opvoeding met uitzicht op een menswaardige toekomst.

Naast deze prestatie, wist hij door zijn aanhoudend lobbywerk echter nog het tot stand komen van de nieuwe wetgeving inzake jeugdbescherming te verwezenlijken. Niet alleen in de regio van Alagoïnhas, maar in de staat Bahia en in heel Brazilië heeft uw financiële steun er toe bijgedragen om het lot van de jeugd in het algemeen en de straatkinderen in het bijzonder grondig te verbeteren.

Deze evolutie te bestendigen vergt niettemin een niet aflatende inzet van krachten en middelen om de bereikte resultaten niet te laten verwateren.

We weten maar al te goed welke rampen en noodsituaties zich momenteel op wereldvlak afspelen. Alle mensen in nood verdienen onze hulp. Het is niet meer dan onze plicht om te helpen waar we kunnen. Toch durven we er op aandringen om het werk van Freddy zeker niet als afgedaan te beschouwen. Voor uw trouwe en bestendige steun nogmaals onze hartelijke dank!

De Redactie

Nieuw rekening nummer vanaf 1/1/2011

BE84 4358 0341 0159

van DMOS vzw, Leopold II- laan 195, 1080 Brussel

Mededeling : **project 5078 - Conviver Alagoïnhas Brasil.**

Indien het jaarlijkse totaal van je giften minstens 40 euro (*) bedraagt, ontvang je automatisch een fiscaal attest.

Pastoral do Menor de Alagoinhas

BR 101, Km 101 - Caixa Postal 48
48100-000 - Alagoinhas - Bahia
Fone (075) 442-1948
Fax (075) 422-2362
C.G.C. 16.130.585/0001-02
Insc. Estadual 37.186.366-NO

Alagoinhas, 01 maart 2011.

Beste Vrienden,

De periode van de laatste twee maanden van 2010, is een zware tijd geweest voor mij en de ganse ploeg van de "Pastoral do Menor de Alagoinhas". Het zijn maanden geweest overgoten met twijfels, droefheid, wanhoop en moedeloosheid. Jullie moeten het wel gemerkt hebben aan de hand van de inhoud van het laatste rondschriften en van onze post vanuit Brazilië met het jaarverslag en de Kerst- en Nieuwjaarswensen. Jullie moeten het zeker wel gevoeld hebben bij het lezen van mijn bijdrage "Brief om begrip!". Op de valreep vonden we bij de Salezianen onderdak om belastingaftrekbaarheid voor jullie financiële hulp veilig te stellen.

En hier bij ons, in Brazilië, hebben we zwarte sneeuw gezien. Het ging niet alleen om de financiële ondersteuning vanuit België en andere oorden van Europa. Neen, we hebben ook hier ter plaatse echt afgezien. Het zijn zeker geen gemakkelijke tijden geweest en ze zijn nog altijd heel zorgwekkend, alhoewel er stilaan enkele kleine lichtpuntjes verschijnen in de donkere tunnel die we aan het doorrijden zijn.

Ja, er is wel het één en het ander op onze weg verschenen en dit eigenlijk al de laatste twee jaren. In januari 2009 kregen we een nieuwe burgemeester. Hij zou voor de "Pastoral" eigenlijk geen moeilijkheden hebben mogen veroorzaken want, bv., wanneer hij, jaren geleden, schepen was in de gemeente kreeg ik dank zij hem, omwille van ons werk met kinderen, tieners en jongeren, het ereburgerschap van de gemeente. Drie jaar later, als gedeputeerde kreeg hij het voor mekaar om mij langs het Bahiaans parlement het ereburgerschap van de staat Bahia te laten uitreiken. In diezelfde tijd kon hij bij de staatsoverheid van Bahia onze instelling laten gedenken met het materiaal voor het opstarten van een volledig goed uitgeruste bakkerij. En of dit nog niet genoeg was kreeg hij het enkele maanden later ook nog gedaan ons een cheque van 30.000 Reaal aan te bieden, afkomstig van het staatssecretariaat van sociale werken. We dachten dus dat we safe zaten, eens te meer dat hij samen met zijn vrouw onze instelling met een bezoek vereerde, de maand voor de verkiezing. En in deze ontmoeting regende het beloftes. Het leek allemaal los te lopen wanneer hij opnieuw, met zijn echtgenote ons een bezoek bracht, 15 dagen voor hij het burgemeesterschap waarnam (15 december 2008). Hij blies de lof over het prachtige werk dat wij verrichten. Bij het bezoek, dezelfde dag, aan de gezinsvervangende woningen, werd het zijn vrouw zelfs teveel en zij weende tranen bij het zien hoe goed we voor de ons toevertrouwde kinderen zorgden.

En toch liep het verkeerd. De visie van hem en zijn vrouw (de huidige secretaresse van de gemeentelijke dienst voor sociale zaken) was nu wel niet onze visie. Ze verloren zich in assistentialisme en langs onze aanwezigheid in de Gemeentelijke Beschermraad van het kind en de tieners enerzijds en onze aanwezigheid in de Gemeenteraad voor sociale zaken anderzijds, kwam het vrij snel tot ernstige botsingen en – als gevolg hiervan – kreeg de "Pastoral do Menor de Alagoinhas" geen enkele cent meer van de gemeente ook al was er een "convênio" gesloten ten voordele van al onze lopende programma's, goed voor ongeveer zo'n 180.000 Reaal voor 2009 en 240.000 Reaal voor 2010 (hier een meerwaarde dank zij een gestemd en goedgekeurd jaarbestek in het schepencollege in november 2009 ten voordele van onze instelling.) Dus om kort te zijn... in 2009 kwam er niks op onze rekening (waarmee we ook een project verloren bij C&A bij gebrek aan tegenprestatie die berekend was op de verhoopde bijdrage van de gemeente), en... gedurende het voorbije jaar 2010 kregen we toch nog een luttele 70.000 Reaal toegewezen maar dan nog wel afkomstig van een achterstal van 30.000 Reaal van de gemeentebalans van het jaar 2008 en de rest (40.000 Reaal) afkomstig van drie bijdragen van de Federale Regering ten voordele van onze gezinsvervangende woningen, ons toegewezen in 2009.

Als gevolg van dit alles moesten we dus alles zo karig mogelijk besturen en de kleine geldreserve, die we gedurende zoveel jaren moeizaam hadden weten bijeen te sprokkelen voor eventuele moeilijkheden, moest er aan geloven. En dit werd ons ten volle duidelijk wanneer we eind oktober begonnen aan het opmaken van onze jaarbalans voor 2011. Er ontbrak gewoonweg ongeveer 395.000 Reaal om al onze huidige programma's verder te laten lopen gedurende het nieuwe werkjaar dat voor de deur stond. De angst en het zweet brak ons uit. Iedereen kon het gewoonweg niet geloven dat de zaken er zó slecht voorstonden. Maar wat nu gedaan? Gedane zaken maken geen keer. Er werd gewikt en gewogen en uiteindelijk werd de knoop doorgemaakt. Kapot van de zenuwen en nog meer van de wanhoop werd er door de Raad van bestuur besloten om (voorlopig of definitief?) de beroepsschool te sluiten. De kroon van ons werk moest eraf. En dat deed - en doet nog altijd – enorm veel pijn!!!

Meerdere malen gingen we naar de gemeente... probeerden we een ontmoeting... een gesprek met de burgermeester en... we werden gewoonweg genegeerd. En toen zijn enkele van zijn intieme vrienden (die ook ons zeer genegen zijn) er zich mee gaan bezig houden. En er kwam een onderhoud. We waren met velen, 6 mensen van de gemeente, 4 schepenen en 6 mensen van de pastoraal. Gelukkig konden we het gedaan krijgen dat er gesproken en geluisterd werd naar mekaar. Op zeker ogenblik zegt dan de verantwoordelijke van het gemeentesecretariaat van financiën... "maar is dan de hulp van de gemeente niet voldoende geweest voor jullie instelling? Verleden jaar schreven we 195.000 Reaal over naar jullie rekening en dit jaar zeker al 160.000?". Algemene verbazing van onzentwege - gelukkig hadden we onze boekhouding meegenomen - want tot op de dag van deze ontmoeting was van dit zogezegde geld geen enkele centiem op gelijk welke rekening van de pastoraal toegekomen. Grote opschudding bij de gemeentelieden... grote verwarring. Ja, er werd geconstateerd dat onze rekeningen klopten en dat er inderdaad geen enkele tussenkomst was ontvangen... dus... waar is dan dat geld wel naartoe gegaan???

Wie nu op de blaren zit is het gemeentebestuur... "Wie heeft dat geld verduisterd?" Er is dus een commissie opgericht met enkele vertegenwoordigers van de drie partijen. Er zal dus gezocht worden!! Hopelijk vind men iets... alhoewel ikzelf hierbij mijn twijfels heb (we maken dit in Brazilië nog wel eens mee). Maar omdat de hoop de laatste waarde is die dood gaat - zo zegt men toch altijd hier in Brazilië - zullen we dus een beetje geduld aan de dag leggen en afwachten. In ieder geval, bij gebrek aan liquiditeiten, gaat onze beroepsschool voorlopig voor een goeie tijd dicht. We zullen zien... misschien in het tweede semester!

En toch... als de nood het hoogst is, is de redding nabij. Opnieuw ervaren we dat onze instelling er in 1985 gekomen is door de tussenkomst van O.L. Heer. En nu blijkt het opnieuw dat Hij ons niet in de steek wil laten. In begin december werden we ontboden op het commissariaat voor werkvoorziening. Zij deelden ons mee dat de "pastoral", omwille van zijn goede structurering en de ernst waarmee onze beroepsschool altijd heeft gewerkt, uitverkoren was om officieel, in naam van de staat, op te treden als uitreiker van het beroepscertificaat ten voordele van de leerjongens die praktische scholing lopen in de verschillende grotere bedrijven van de regio van Alagoinhas. Wijzelf zullen dus de meer cognitieve- en levensvorming aan deze jongeren aanbieden en hiervoor moeten de bedrijven dan een maandelijkse bijdrage storten in de kas van onze organisatie. Deze leerstage bedraagt normalerwijze twee jaar. Elk groot bedrijf heeft met de leerplichtwet van 2000 de verplichting 15% leerjongens, betaald, in dienst te nemen (ten overstaan van de totale personeel bezetting van het bedrijf). Op 10 januari begonnen we met dit programma. Er zijn tot nu toe al een 70 jongens en meisjes, tussen de 17 en de 24 jaar ingeschreven.

En zo zien we dus dat... ondanks alle pijn en verdriet... we de moed niet moeten laten zakken. We moeten blijven doorvechten en als er dan nog wat geld van de gemeente uit de lucht komt gevallen dan kunnen we misschien toch weer opnieuw alle programma's normaal laten doorlopen. God sta ons bij. Dus... we komen het misschien allemaal wel opnieuw te boven.

In ieder geval, beste lezers en lezeressen, richt ik dit schrijven toch weer eens tot jullie, kwestie van op de hoogte te blijven van ons reilen en zeilen. Ik blijf jullie ontzettend dankbaar, zeker nu dat ik weer ervaren mocht hoe zovelen onder jullie weer eens gunstig gevolg hebben gegeven aan mijn vorige oproep die ik in januari naar jullie toe geworden liet. Hartelijke dank hiervoor! Wij doen ondertussen hier ons uiterste best om ook bij onze plaatselijke bedrijven en instellingen voet aan wal te krijgen maar... ongelukkiglijk... blijft dit nog altijd een zeer zware en moeilijke opdracht. Maar ik ben ervan overtuigd... de aanhouder wint!

Sorry voor het lange epistel. Het bevat allemaal geen opperbest nieuws maar het is wel uit het dagdagelijkse leven van deze laatste maanden gegrepen. Het ga jullie verder heel goed en dan zeg ik: "tot volgend schrijven".
Um abraço fraterno,

Freddy Goven.

DE GEZINSVERVANGENDE WONINGEN

Een alternatieve maar waardige opvang!

De Pastoral do Menor wil via de Gezinsvervangende Woningen een waardige opvang bieden aan en een familiale sfeer creëren voor kansarme kinderen en jongeren die om socio-economische redenen niet meer bij hun ouders of natuurlijke familie kunnen blijven. Het doel van deze activiteit van de Pastoral do Menor is: **het aanbieden van tijdelijke opvang aan kinderen jongeren die zich in een toestand van gedeeltelijke of totale verwaarlozing bevinden met het oog op het herstel van de familiale band met de natuurlijke familie of, indien dit niet meer mogelijk blijkt, met een opvangfamilie.**

Met deze doelstelling voor ogen werden de ouders of andere familieleden van de jongeren nauw betrokken bij de diverse activiteiten die in 2010 georganiseerd werden door de opvoeders, de coördinerende equipe en de onthaalmoeders. Met het oog op de re-integratie in het natuurlijke familiale milieu werden de ouders van de jongeren uitgenodigd deel te nemen aan het dagdagelijkse leven in de gezinsvervangende woningen. Ook de kandidaat-adoptiefamilies worden zo nauw mogelijk betrokken bij de werking. Deze mensen worden ook uitgenodigd op de maandelijkse verjaardagsfeestjes. Het is een goede manier om de natuurlijke familieleden of mogelijke adoptiefouders dichter bij het kind of de jongere te brengen, zodat deze laatste terug kunnen gaan geloven in het gezin als plaats waar ze gewaardeerd worden en waar hun rechten erkend in plaats van miskend worden.

In een vorig artikeltje vertelden we over Felipe, een jongen van 5 jaar die lijdt aan hersenverlamming. Hij kwam bij ons terecht, maar al gauw ontdekten we dat hij gespecialiseerde verzorging nodig had, verzorging die wij jammer genoeg niet konden aanbieden. In december 2010 slaagden we erin hem te plaatsen in een instelling in de nabijgelegen stad Salvador die wel over de nodige capaciteiten beschikte. Felipe ontvangt nu dagelijks de nodige medische verzorging.

Diogo, een jongetje van 3 jaar, kreeg na 11 maanden opvang de toestemming van de Jeugdrechtbank om terug te keren naar zijn vader die er alles aan gedaan had om het hoederecht over het kind te verkrijgen. Diogo woont nu bij zijn vader en grootmoeder en enkele nonkels in de stad Salvador da Bahia.

In december vorig jaar kon de 9-jarige tweeling Léia en Lucila, die sinds 2006 bij ons verbleven, terug naar hun moeder, die zich hersteld had op emotioneel en financieel vlak. Ze wonen nu in de naburige gemeente Rio Real. De meisjes keken er erg naar uit om terug bij hun mama te gaan wonen. Het was dan ook een mooi kerstgeschenk voor hen dat ze de toestemming kregen van de lokale Jeugdrechtbank om terug te keren.

Deze drie kinderen kunnen dus terug de geborgenheid en de genegenheid van het gezinsleven beleven. Maar er waren er nog die beloofd werden met Kerstmis. Ook de andere kinderen van de gezinsvervangende woningen kregen geschenken. Wil je

weten welke geschenken? Eerder in dit artikeltje hadden we het over de mogelijke kandidaten adoptieouders die we uitnodigden deel te nemen aan onze activiteiten. Van die deelnemers nodigden 11 gezinnen één of meerdere van onze kinderen en jongeren uit om de kerst- en nieuwjaarsdagen bij hen door te brengen. Onze kinderen kregen zo de kans deze feestdagen door te brengen in een gezellige, familiale sfeer. Ze kwamen dan ook heel gelukkig en vol positieve verhalen terug naar de Pastoral do Menor, hopende op een herhaling van dit initiatief. We hopen inderdaad dat dit kan herhaald worden, niet alleen voor onze kinderen, maar voor zo velen voor wie elke dag weer een strijd is om zich te kunnen voeden. Dat ze op een dag als Kerstdag even kunnen ontsnappen aan deze harde routine is toch wel een mooi geschenk, niet?

En we hebben nog belangrijk nieuws. U weet dat we veel belang hechten aan studie en opleiding in onze werking. Welnu, vorig schooljaar konden 5 van onze jongeren hun schooljaar zonder problemen beëindigen. Meestal zien deze kinderen en vooral de jongeren zich genoodzaakt om in de loop van het schooljaar af te haken omdat ze bijvoorbeeld moeten gaan werken om geld in het laatje te brengen. Het deed ons deugd om vast te stellen hoe dankbaar de jongeren waren dat ze dankzij de Pastoral do Menor hun schooljaar konden afwerken in goede orde. Ze zijn de onthaalmoeders, die ze tante noemen, heel dankbaar, evenals nonkel Freddy die het initiatief nam en de middelen voorzag voor de opvang van deze kansarme kinderen. De kinderen en jongeren drukten ook hun dankbaarheid uit aan de opvoeders en de coördinatieploeg van dit project voor hun geduld en geloof in hun mogelijkheden om de moeilijkheden te overwinnen en een waardig leven uit te bouwen.

Goed, ik denk dat ik al te veel aan het woord was, maar ik wou jullie toch even op de hoogte brengen van de vorderingen die onze kinderen en jongeren maken die deelnemen aan onze activiteiten. Het is duidelijk dat we elke dag opnieuw proberen de doelstellingen van de tijdelijke opvang te verwezenlijken.

Een dikke knuffel,

Nildes Oliveira Silva Gomes
Coördinatrice van de Gezinsvervangende Woningen

HET NIEUWE PROGRAMMA BEROEPSOPLEIDING

Ik heb goed en slecht nieuws. Ik weet niet goed waar te beginnen. Toch maar met het slechte nieuws? Met pijn in ons hart hebben we de activiteiten van onze beroepsschool moeten stopzetten (het NIPS - Núcleo de Iniciação Profissional Simon). We waren eind vorig jaar al van start gegaan met de selectieprocedure voor de leerlingen van het schooljaar 2011 toen we plots geconfronteerd werden met financiële problemen. De beroepsopleiding is het duurste programma van de Pastoral do Menor, er moet heel wat materiaal aangekocht worden voor de praktijklessen. Maar het goede nieuws is dat, ondanks de sluiting van de beroepsschool, de Pastoral do Menor toch voortgaat met het kwalificeren en opleiden van jongeren die de beroepsmarkt willen betreden. Zoals ze hier zeggen "Wanneer God een deur sluit, zet Hij tegelijkertijd een venster open". En dat is wat er gebeurde.

In maart 2009 sloot het NIPS zich aan bij het Programma Beroepsopleidingen van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid. Dit programma wil sociaal kwetsbare jongeren, de doelgroep van het NIPS, helpen bij hun toegang tot de arbeidsmarkt via het plaatsen van stagiaires en leergasten in kleine en middelgrote ondernemingen. We gingen toen van start met 4 ondernemingen en 12 stagiaires. Met het van kracht worden van de wet en de constante controles van de ambtenaren van het Ministerie steeg het aantal geïnteresseerde ondernemingen gestaag. Dit vereiste van ons een steeds beter gestructureerde werking. We richtten onder andere een cursus Bedrijfsadministratie op. Momenteel doen 60 jongeren stage in de administratie van 25 ondernemingen in Alagoinhas. Deze jongeren krijgen op maandag theoretische lessen op de Pastoral do Menor, en gaan van dinsdag tot vrijdag werken in de ondernemingen.

De activiteiten van dit Project gingen van start in januari dit jaar. Alles verloopt prima tot hiertoe. De jongeren tonen zich erg gemotiveerd en dromen van hun eerste job. De ondernemingen zijn tevreden dat ze deze gemotiveerde jongeren een kans kunnen geven. En wij van de Pastoral do Menor zijn gelukkig dat we in de glimlach van de jongeren een nieuwe hoop op een betere toekomst zien weerspiegeld. Maar we beseffen ook wel dat we nog maar in de beginfase zitten en dat er naast succes ook tegenslagen kunnen volgen. We zijn ons bewust van de moeilijkheden, problemen en obstakels die de werking kunnen ondermijnen. Ik hou jullie op de hoogte!

Gislanne Barbosa
Verantwoordelijke voor het Project

DROMEN KUNNEN WERKELIJKHEID WORDEN!

Deugddoend is het om de gunstige resultaten van onze werking waar te nemen en het leven te zien opborrelen in het binnenste van de jongeren die deelnemen aan de activiteiten op het vlak van dans, muziek, plastische kunsten, afro-braziliaanse muziek en capoeira aangeboden binnen het kader van het programma "Kunst voor het Leven". Dit luik van de Pastoral do Menor van Alagoinhas beoogt via het kunstonderricht een reële transformatie in het leven van de jongeren te bewerkstelligen.

Het project "**Kunst voor het Leven**" dringt door in het zijn van elke jongere en helpt hem/haar een andere kijk te hebben op de realiteit waarin hij/zij leeft om zo terug hoop te krijgen in de toekomst. In de vier modaliteiten die worden aangeboden leren de jongeren op een creatieve manier uiting te geven aan hun talenten onder andere via opvoeringen en tentoonstellingen. Luister even mee naar de getuigenis van twee deelnemers van de cursus dansen:

“Dansen is meer dan alleen maar bewegen; via de dans geven we uiting aan onze emoties, onze dromen, we leren de dingen anders bekijken, we geven uiting aan een andere manier van denken over het leven, weg van alle vooroordelen, een leven waarin iedereen even belangrijk is en het recht heeft op geluk en welzijn. Dit project heeft een ingrijpende impact op mijn leven, ik leer de mensen en de dingen om mij heen opnieuw te waarderen, ik leer opnieuw dromen en strijden om die dromen waar te maken. Ik ben terug beginnen geloven in mezelf en in mijn toekomst. Ik heb leren kritisch na te denken over het leven en de wereld rondom mij.” (Carlos Henrique de Jesus, 18 jaar)

“Ik ben bij de Pastoral do Menor gegaan in 2002, toen ik 9 jaar oud was. Ik werd er op een warme manier opgevangen. Ik volgde er diverse cursussen en leerde mijn talenten ontdekken. Ik leerde ook veel op menselijk vlak, onderlinge relaties, ik leerde opkomen voor mezelf. Ik kreeg ook ondersteuning in mijn studies en in de relaties binnenshuis. Toen ik bij de Pastoral kwam, werd mij de gelegenheid geboden om deel te nemen aan de balletlessen. Maar al gauw moest ik kiezen tussen deze lessen en deelnemen aan de activiteiten van het programma “Crescer”(Groeien). Omdat ik meer mogelijkheden zag om iets te leren voor mijn toekomst koos ik voor dit laatste. Maar in 2007 ben ik toch opnieuw bij de balletlessen gegaan. Anderen schreven zich in voor de muzieklessen, toneel, capoeira etc. Deze cursussen worden aangeboden door het project “Kunst voor het Leven”. Tot op heden volg ik deze cursus en ik ben heel dankbaar voor de kansen die me geboden worden. Mijn leven werd er sterk door beïnvloed, in positieve zin. De keuze voor de Pastoral do Menor was het beste wat mij kon overkomen. De Pastoral is mijn tweede familie. Ik hoop altijd deel te kunnen blijven uitmaken van deze familie die vorig jaar het 25-jarig bestaan vierde. Het is niet zonder trots dat ik kan uitroepen “IK MAAK DEEL UIT VAN DEZE GESCHIEDENIS!” (Joerica Leal Reis, 17 anos)

Opdat we via dit programma verder kunnen bijdragen aan de transformatie van de levens van deze sociaal kwetsbare jongeren is de blijvende steun noodzakelijk van goedbedoelende mensen en organisaties om samen een utopisch lijkende droom om te zetten in realiteit.

Joanire Souza Pinto

Administratief Verantwoordelijke van het project: “Arte pela Vida”.

HET BELANG VAN OPLEIDING EN VORMING.

Ik, Lindiane Liger, werk nu al ruim 4 jaar als sociale opvoedster bij de Pastoral do Menor de Alagoinhas (PAMA). Ik was 22 jaar oud toen ik er begon te werken. Ik was een onervaren jonge vrouw, vol energie en gedreven om mijn levensproject uit te bouwen: een vurig verlangen om het verschil te maken in een wereld die beheerst wordt door een kapitalistisch systeem waarin het “HEBBEN” belangrijker is dan het “ZIJN”.

Tijdens de twee eerste jaren maakte ik deel uit van het Programma Crescer (Groeien) als monitrice van de workshop knutselen voor kinderen tussen 6 en 14 jaar. Daarna stapte ik over naar het Programma NOC (Gemeenschapsateliers) waar ik tot vandaag actief ben in de coördinatie.

Mijn activiteiten bij de PAMA stelden mij in staat te groeien op persoonlijk en professioneel vlak, waardoor mijn leven rijker en intenser werd.

“In het eerste jaar voelde ik me als een ongewapende soldaat die middenin een oorlog was terechtgekomen. Alles was nieuw voor mij. Aanvankelijk beperkte ik me tot luisteren, observeren en leren van mijn collega’s. Zelden kwam ik met eigen ideeën op de proppen. Alles wat ik leerde, sloeg ik op, en tot vandaag bewaar en koester ik deze waardevolle informatie. In de loop der tijd probeerde ik alles wat ik geleerd had ook in praktijk om te zetten, zowel op professioneel als op persoonlijk vlak. Afgelopen jaar studeerde ik af als assistent-verpleegster en dit jaar ga ik van start met een opleiding psychologie.”

*Oára Amorim, Lindiane Liger, zuster Eusebia en
Jucileide Cavalcante
tijdens een pedagogische studiedag van de
opvoeders.*

Ik ben er zeker van dat ik nu heel wat kan bijdragen aan de werking van de PAMA. Ik geef nu zelf ideeën, voel me zekerder van mezelf tijdens de pedagogische bijeenkomsten met de collega’s en tijdens de activiteiten van het programma. Dit alles heeft bijgedragen tot een verdere professionalisering van de activiteiten van het project en van de medewerkers.

“Op 01/02/2011 nam ik deel aan een selectieprocedure voor het bekomen van een studiebeurs voor de opleiding psychologie die ik dit jaar wil aanvatten. We moesten een verhandeling schrijven over een bepaald onderwerp. Eén van de onderwerpen ging over een thema dat we de week ervoor behandeld hadden tijdens de pedagogische vormingsweek van de PAMA. Dankzij dit feit werd mijn verhandeling goedgekeurd en werd ik geselecteerd voor de studiebeurs.”

Ik ben mijn God en de Pastoral do Menor van Alagoinhas oneindig dankbaar voor de mogelijkheden die me geboden worden in het leven. Het heeft mijn hele leven sterk beïnvloed, zowel op professioneel als op persoonlijk vlak. Elke dag opnieuw voel ik me meer verbonden met de instelling waarvoor ik werk en haar doelstellingen. Het is voor mij een belangrijk instrument in de transformatie van mijn leven, helpt me bij het vorm geven en zin geven aan mijn leven. Maar de gunstige invloed gaat veel verder dan alleen mijn leven, het beïnvloedt en transformeert het leven van vele anderen: kinderen, jongeren, ouders, opvoeders, vrijwilligers

Lindiane do Rosário Liger

Opvoedster van het Programma NOC

WONDEREN GEBEUREN ... NEEM DAT MAAR VAN ONS AAN

Het Programma Gezinsbegeleiding (PAF – Programa Acompanhamento às Famílias) van de Pastoral do Menor de Alagoins has heeft een merkbare invloed op het gezinsleven van de deelnemers. Naast allerlei praktische activiteiten en workshops, worden de deelnemers ook instrumenten aangeboden om meer zelfvertrouwen te verwerven zodat ze hun levenslot in eigen handen leren te nemen. Mensen moeten leren in zichzelf te geloven, ze moeten leren inzien dat het mogelijk is eigen keuzes te maken in het leven en dat ze het recht en de mogelijkheden hebben hun dromen waar te maken.

Aanvankelijk waren de deelnemers, bijna uitsluitend vrouwen, erg kwetsbaar, eerder lusteloos, zonder veel perspectief of grootse verwachtingen in het leven. Ze geloofden niet of nauwelijks in hun eigen kunnen en in het feit dat ze zelf een draai konden geven aan hun leven. We begonnen met hen uit te dagen via workshops, eenvoudige praktijklessen. Bedoeling was om de deelnemers te leren kennen, hen te motiveren uit hun pijp te komen en hen te doen geloven in hun eigen creativiteit om de problemen op te lossen. Het begin was heel moeilijk, door gebrek aan zelfvertrouwen en ongelof in de eigen kunde dreigden veel deelnemers af te haken. Ze geloofden niet dat ze zelf iets moois zouden kunnen maken, ze zeiden dat ze te weinig geduld hadden om iets aan te leren, velen geloofden dat alles wat ze uitprobeerden toch uitdraaide op mislukkingen...

Maar naarmate de tijd vorderde, werden we steeds meer verrast door de veranderingen die we konden vaststellen in de houding van de deelnemers, hun woorden van aanmoediging voor elkaar, het groeiende zelfvertrouwen bij het uitvoeren van de activiteiten. De mensen werden ook mondiger, begonnen hun situatie steeds kritischer te analyseren. De vrouwen waren niet meer de arme sukkelaars die alles verkeerd deden bij de start van het project. Ze gingen steeds meer geloven dat ze konden veranderen, dat ze dingen voor elkaar konden krijgen, dat ze het leven niet alleen meer hoefden te ondergaan.

Tekenend is het voorbeeld van vijf vrouwen (Valdete, Ana Lúcia, Valdereis, Luciene en Ana) die zich inschreven in de cursus snit en naad op industrieel niveau. Deze vrouwen werd nooit de mogelijkheid geboden zich in te schrijven voor een dergelijke cursus, wegens vooral praktische en financiële redenen. Ze hadden nog nooit aan een naaimachine gezeten en ze hadden, gezien hun leeftijd, de hoop opgegeven dat dit ooit zou gebeuren. Ze waren dan ook erg verrast en blij dat ze reeds na drie maanden cursus al konden naaien, niet alleen met eenvoudige naaimachines, maar ook met industriële. Zelfs de lerares, dona Josefa Francisca de Oliveira, was blij verrast met de vorderingen die haar leerlingen maakten. De vrouwen begonnen rokken en bloezen en andere kledij te maken. Dankzij het programma PAF van de Pastoral do Menor hebben deze vrouwen hun angsten en hun gebrek aan zelfvertrouwen leren overstijgen. En dit is nog maar een begin...

Marilza
Coördinatrice van het programma PAF

DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL

OPGELET ! - NIEUW REKENINGNUMMER !

Giften voor het straatkinderenproject van Freddy Goven in Alagoins has kan je steeds overmaken via een overschrijving of via een permanente opdracht op rekening: **BE84 4358 0341 0159**

van DMOS vzw, Leopold II- laan 195, 1080 Brussel

Mededeling : **project 5078 - Conviver Alagoins has Brasil.**

Indien het jaarlijkse totaal van je giften minstens 40 euro (*) bedraagt, ontvang je automatisch een fiscaal attest.

(*)Deze 40 euro kost u dank zij het fiscaal attest in werkelijkheid slechts zo'n 25 euro. Houd hiermee rekening wanneer je het bedrag dat je écht wil delen gaat bepalen!

DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL

Het afdrukken van de nieuwsbrief werd gesponsord door

Lange Leemstraat 372 – 2018 Antwerpen
Tel. 03 201.93.10 - www.itxx.be – info@itxx.be

Verkoop, installatie en onderhoud van hard- en software, netwerken en beveiliging
Gespecialiseerd in kantoor netwerken en infrastructuur